

[Brorsen.]

rigsminister vil gøre sit yderste for overalt, hvor det lader sig gøre, at netop dette Samarbejde mellem Nordens Folk skal blive bedre og bedre. Der er jo saa mange Ting, som vi er fælles om, at der skulde være Mulighed for i højere Grad at komme frem ad Samarbejdets Vej, end det hidindtil har været Tilfældet.

Men ikke alene inden for de nordiske Folk, overalt, hvor der raader en Vilje til at gøre alt for at hindre Katastrofen, maa der ske et Samarbejde, en Sammenslutning. Jeg vil i denne Forbindelse nævne et Besøg, vi havde for kort Tid siden af en engelsk førende Politiker. Jeg synes, at der i hans Tale — ganske vist var det ved en Fest, den blev holdt — var adskilligt, som vi med den største Glæde maatte erfare, idet han talte om Baandet mellem England og de nordiske Folk, mellem England og Danmark, og ogsaa hans Udtalelser om Folkestyre, hans Udtalelser om Krig og Fred var glædelige. Saa kom der ganske vist — men det kan vi i og for sig ikke forbavses over, naar en engelsk Politiker kommer her — en Udtalelse om Handelssamkvemet mellem de to Lande i Retning af, at vi her i Danmark maatte huske paa, at England var Danmarks store Kunde. Vi har temmelig sikkert Gavn af at fæste vor Opmærksomhed ved en saadan Udtalelse, og der kunde jo henvises til, hvilket ogsaa skete fra den danske Udenrigsministers Side, at Danmark netop med Hensyn til Handelssamkvemet, det handelspolitiske, i det sidste Aar i høj Grad har bestræbt os for at købe mere i England, end det tidligere var Tilfældet.

Folkestyret er i de forskellige Lande, ogsaa i Danmark, under skarp Observation i alle Kredse, og vi ved jo, at der kommer tit en meget uberettiget Kritik frem, som skyder fuldstændig over Maalet, og som bundes i Uvidenhed og Ukendskab. Jeg tror dog, at man ikke altid skal feje Kritikken til Side, undertiden kan den maaske være berettiget, og jeg vil for mit Vedkommende sige, at det, der er sket i afvigte Sommer, hvor et stort Apparat er sat i Scene, Rigsdagen er holdt inde, hvor vi Maaned efter Maaned har forhandlet med hinanden, og saa ender det hele med ingenting, det er noget, der absolut ikke forøger Rigsdagens Anseelse. Det, som det efter min Mening i høj Grad skortede paa, var Ministeriets Mæglingsevne, og hvis man vil være ondskabsfuld, kunde man jo fristes til at sige, at man havde Indtrykket af, at Regeringen egentlig ikke var saa forfærdelig

ked af, at der ingenting kom ud af det hele. I alt Fald fremkom der, hurtigt efter at Sommersamlingen var forbi, i den socialdemokratiske Presse Udtalelser om den sædvanlige Sammenkobling af vidt forskellige Forslag, om, at hvis man vilde have Forslag gennemført, der var af Betydning for eet Erhverv, ja, saa kunde man kun faa det, hvis man ogsaa vilde være med til en Lovgivning paa helt andre Omraader.

Vi staar altsaa nu ved en ny Rigsdagssamlings Begyndelse, og naturligvis er der ikke sket saa forfærdelig meget i den Maanedes Tid, der er gaaet, siden vi sidst sluttede af herinde, men alligevel synes jeg, der er Grund til, netop ved Finanslovens første Behandling, baade at skue tilbage og at se fremad. Vanskelige Aar har vi gennemlevet, for Tusinder har det ikke været muligt, trods den største Sparsommelighed, at bevare Hus og Hjem, og heri ligger naturligvis en af Hovedaarsagerne til de mange „Bevægelser“, der er opstaaet, og som er gaaet ud over Landet i denne Periode. Vanskelighed me at skaffe Udkommet paavirker i høj Grad Mentaliteten, og netop i en saadan Situation er det ofte, at en hel Del Mennesker let bliver Ofre for politiske Mirakelmagere, der mener at være Indehavere af den eneste heldbringende Livseliksir. Man kan altsaa forstaa, at disse Bevægelser gaar hen over Landet, for de bundes i de økonomiske Vanskeligheder, vi har været ude i. Det, som det efter min Mening kommer an paa overalt, er, at der kommer mere Samling paa det. Hvis der havde været mere Samling, mere Fodslag inden for det danske Landbrug, er det min fulde og faste Overbevisning, at Regeringen ikke paa den nemme Maade, det hidtil er sket, havde kunnet afvise aldeles berettigede Krav fra Landbrugets Side, og derfor vil jeg haabe, at dette Fodslag nu snart maa indfinde sig; saa er jeg overbevist om, at Regeringen i højere Grad kommer til at tage Hensyn til de berettigede Krav derudefra.

Naar vi i disse for vort Hovederhverv saa vanskelige Tider har stillet forskellige Forslag, er det, som vi har sagt den ene Gang efter den anden, ikke for Landbrugets Skyld alene, men af Hensyn til hele vort Erhvervsliv og hele vort Samfund. Det er jo ogsaa det, man har haft Øje for i alle andre Lande, hvor man i de senere Aar har lovgivet paa disse Omraader. Landbruget er Fundamentet for hele vor Økonomi, og det Forhold burde for længst være bragt i Orden, thi vi ved saa udmærket godt, at